

ujból egyesüljenek és a mi szép magyar hazánk ujból nagy, dicső, fényes legyen.

S most hozzád fordulok Mindenható Isten s kérlek, engedd teljesedésbe menni a költő fohását, midőn könyörgi:

Szánd meg Isten a magyart,
Kit vészek hányának,
Nyujts feléje védő kart
Tengerén kinjának.
Balsors, akit régen tép
Hozz rá vig esztendőt,
Meggühödté már e nép
A multat s jövőndőt.

Most pedig álljatok fel, kulcsoljátok össze kezeteket s mondjatok velem egy szívből eredő forró imát a hőseink lelki üdvéért: Engedd ó Istenünk, hogy az életfájáról leszakasztott rózsák, a hősök lelke legyen befoglalva az örökélet koszorujába. Amen.

Sashalom.

Lantos Mór.

A boldog szunnyadókhoz

Aludjatok, ti áldott szunnyadók,
Aludjatok, ti néma hadsereg.
Ringasson békén a távoli rög
S ne bántson a könny, mely értetek pereg.
Aludjatok nagy álmok álmodói:
a hősök álma mindörökre mély.
Csak simogasson e bus gügyögésünk
szeliden, mint a halk tavaszi szél.
Apák, fiuk, szerelmes vőlegények,
kik porladoztok, haj, sok éve már,
akik elé mennydörgő ágyuszóban
véres mezőkön toppant a halál,
aludjatok! — A szunnyadástok boldog,
mert csonttá-kövélt bennetek az álom:
hogy diadalmas erős nemzet él
Kárpát ölében, a tiszai tájon.
Aludjatok csak, gácsországi holtak
s a Drina mentén szunnyadó bakák,
álmodjatok ott messze Moldovában
s az Alpeseeknek örökös havában
magyar halottak: fiuk és apák.
Aludjatok csak, néma, szent hadak,
pihenni édes, haj, pihenni jó,

s a Piave, vagy a Visztula zugása
 éppugy altat, mint a Tisza folyó...
 Be jó tinéktek, hogy az agyatokban
 megállt örökre az a gondolat:
 hogy bárki győz a véres dáridóban
 a magyar föld s a népe megmarad...

Mert jaj, miránkl az élő magyarokra
 özönnel hullt azóta minden átok
 és nincs és nem volt olyan nemzedék,
 mely ilyen véres Golgotákra hágott!
 Nincs... nincs oly kin, mely ránk ne zudult
 volna,
 nagyobb gyalázat nem ért soha még,
 van-e panasz, mely végig győzné jajjal
 Jeremiás e szörnyű énekét?

De nem... csak csitt... hozzátok ne érjen
 az évig erő bugó jajgatás,
 csitulj panasz... a könny is lopva hulljon,
 mert szent ajándék ez a szunnyadás,
 mit Isten ad a halott katonának,
 ki hűséges volt, bátor és derék
 és könnyű szívvel vitte áldozatnak
 pirosló vérét s drága életét.

Csitt, csitt, panasz... nyugalomuk meg ne
 bolygasd,
 a hősök álma mindörökre mély
 és boldog, mert az Isten adta nekik:
 hogy föl ne verje földi szenvedély,
 se harangszó, se ágyuk orgonáját.
 De a könnyesepp s a siró anyaszó
 belenyilalhat porladó szívükbe
 s fölérezhet a boldog szunnyadó.
 Azért csak csitt. Csak fojtva, lopva fájjon,
 — hogy nincsen nálunk árvább a világon,
 mióta ők, jaj, messze földeken
 elnémultak s feküsznek jeltelen...
 Aludjatok csak, boldog pihenők,
 ringassanak szeliden, mint az álom,
 idegen földek, lávól temetőik...

Gyula diák.